

Sygn. akt V.2 Ka 696/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2016 r.

sprawy: **R. S. (1) /S./,**

syna J. i Z.,

ur. (...) w K.

obwinionego o wykroczenie z art. 98 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 14 października 2015r. sygn. akt IX W 1264/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. obciąża obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatą za II instancję w kwocie 30 (trzydzieści) złotych i zasądza od niego wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt V. 2 Ka 696/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 14 października 2015r., sygn. akt IX W 1264/14, uznał obwinionego R. S. (2) za winnego tego, że w dniu 20 października 2014r. w R. na ul (...) prowadząc pojazd mechaniczny tj. samochód osobowy marki K. nr rej. (...) wykonując manewr omijania zaparkowanego tam samochodu osobowego marki V. (...) nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności i otarł się kierowanym przez siebie samochodem o ten pojazd, tj. czynu wyczerpującego ustawowe znamiona wykroczenia z art. 97 kw i za to na mocy art. 97 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 zł.

Na mocy art. 118 §1 kpw i art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 21 pkt 2 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w wysokości 100 zł oraz opłatę w wysokości 30 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca obwinionego i zarzucił:

I. Na podstawie art. 109 kpw w zw. z art. 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na przyjęciu przez Sąd, że obwiniony R. S. (1) w dniu 20 października 2014r. w R. na ul. (...) prowadząc pojazd mechaniczny tj. samochód osobowy marki K. nr rej. (...) wykonując manewr omijania zaparkowanego tam samochodu osobowego marki V. (...) nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i otarł się kierowanym przez siebie samochodem o ten pojazd czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 97 kw, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego – to jest tego, że zachowanie obwinionego nie wypełniło znamion zarzucanego wykroczenia z art. 97 kw ponieważ nie zostało popełnione na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu.

Z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji nie ustalił czy miejsce zdarzenia położone jest w granicach drogi publicznej, obrońca wniósł – w oparciu o art. 106a kpw – o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów:

- pisma radcy prawnego L. W. z dnia 23 października 2015r. do Wydziału (...) Urzędu Miasta R.,
- odpowiedzi Urzędu Miasta R. z dnia 4 listopada 2015r.

na okoliczność, iż parking zlokalizowany koło przychodni lekarskiej przy ul. (...) w R., na którym miało miejsce zdarzenie położony jest poza pasem drogi publicznej.

II. Na podstawie art. 109 kpw w zw. z art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 8 kpw w zw. z art. 4 kpk poprzez złamanie zasady obiektywizmu, polegające na oparciu orzeczenia jedynie na okolicznościach przemawiających na niekorzyść obwinionego, a tymczasem odmówiono waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w całości, mimo iż wyjaśniał on, że przejazd przez parking był utrudniony w związku z zaparkowaniem samochodów, w tym samochodu pokrzywdzonego R. C., wbrew znakowi „zakaz zatrzymywania się” (znak B-36), nadto samochód pokrzywdzonego stał na wyjeździe z parkingu, prawie połowa tyłu tego samochodu wystawała poza krawężnik co spowodowało zablokowanie częściowo wyjazdu z parkingu;
- art. 8 kpw w zw. z art. 7 kpk albowiem ustalenia Sądu Rejonowego stanowią efekt nie swobodnej, lecz całkowicie dowolnej oceny dowodów i prowadzą do błędnego wniosku przypisania obwinionemu popełnienia zarzucanego wykroczenia, mimo iż zgromadzony materiał dowodowy nie dawał podstaw do przypisania popełnienia wykroczenia, tym samym Sąd doprowadził do zastosowania wobec obwinionego art. 97 kw, mimo iż przepis ten odnosi się do sytuacji powstałych na drogach publicznych, strefach ruchu, strefach zamieszkania w rozumieniu art. 2 Prawa o ruchu drogowym, nie obowiązuje zaś na drogach niepublicznych – parkingiem leżącym poza pasem drogi publicznej;
- wskazaniu przez Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu wyroku (k. 3) „... niezależnie od tego czy samochód R. C. zaparkowany był prawidłowo, czy też nie, obwiniony zobowiązany był manewr omijania wykonać zgodnie z obowiązującymi w ruchu drogowym przepisami”, mimo iż Sąd winien był ocenić czy pokrzywdzony swoim zachowaniem nie przyczynił się do zdarzenia,
- przyznaniu przez Sąd waloru wiarygodności zeznaniom świadka P. G., w których stwierdził prawidłowe zaparkowanie samochodu pokrzywdzonego uzasadniając to brakiem pełnego oznakowania tzn. brakiem tabliczki opisowej informującej, którego miejsca dotyczy znak „zakaz zatrzymania się” (znak B-36), mimo iż oba postawione znaki zakazu zatrzymania się na ul. (...) od strony ul. (...) i od strony ul. (...) nie posiadały tabliczki opisowej, a obowiązywały pozostałych kierujących.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, skarżący wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia;
względnie

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego R. S. (1) w zakresie w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne pozbawiona była słuszności. Powyższy zarzut byłby słuszny tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Takich uchybień Sąd merytoryczny w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił albowiem Sąd ten wskazał dowody na których oparł swoje ustalenia faktyczne, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym.

Na wstępie stwierdzić należy, iż przedmiotowa sprawa ma prosty i nieskomplikowany charakter, zaś polemiczne wywody tak wyjaśnień obwinionego, jak i zawarte w apelacji obrońcy wynikają z całkowicie błędnych założeń.

Należy zwrócić uwagę, iż manewr omijania jakkolwiek do jego wykonania niezbędne jest zachowanie (art. 23 ust. 1 pkt 2 Prawa o Ruchu Drogowym) bezpiecznej odległości od omijanego pojazdu uczestnika ruchu lub przeszkody, a nawet zmniejszenia prędkości, tym niemniej jest to manewr wykonywany wobec statecznego obiektu, który nie może zaskoczyć uczestnika ruchu jakimś niespodziewanym manewrem. Na materiale z monitoringu widać, że inni kierowcy ten manewr wobec zaparkowanego pojazdu R. C. wykonywali prawidłowo i bezpiecznie. Tymczasem w przypadku obwinionego najwyraźniej zabrakło nie tylko rozważań ale także odpowiednich cech psychomotorycznych, co w efekcie doprowadziło do kolizji tych pojazdów. Oczywistym jest zatem, że to nie złe parkowanie R. C. było wyłączną przyczyną tej kolizji. W sytuacji zatem, gdy obwiniony uważał, że R. C. źle zaparkował swój pojazd, a jego zdolności psychomotoryczne uniemożliwiają wykonanie mu manewru omięcia winien on dla wykonania tego manewru poprosić o pomoc inne osoby określające odległość od mijanego samochodu, a w ostateczności zawiadomić odpowiednie służby o źle zaparkowanym pojeździe. Tak jednak obwiniony nie uczynił i w tej sytuacji nie może on się skutecznie powoływać na ewentualne przyczynienie R. C. gdyż sam bez należytej roztropności i przeceniając swoje umiejętności psychomotoryczne podjął ten manewr.

W tym miejscu godzi się jedynie przypomnieć, iż każdy z uczestników ruchu odpowiada w zakresie swoich naruszeń bezpieczeństwa w ruchu drogowym tak, że zawinienie jednego nie ekskulpuje i nie zdejmuje odpowiedzialności z innego uczestnika, który narusza reguły bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W tej sytuacji cały obszerny wywód apelacji dotyczący oceny zeznań świadków R. C. i P. G. odnośnie sposobu zaparkowania pojazdu tego pierwszego nie ma dla rozstrzygnięcia w sprawie większego znaczenia, a z całą pewnością w żadnym stopniu nie wpływa na zakres odpowiedzialności obwinionego.

Kolejnym błędnym założeniem apelacji, a któremu to skarżący poświęcił znaczną część skargi odwoławczej jest przyjęcie, iż art. 97 kw dotyczy wyłącznie dróg publicznych oraz stref: zamieszkania i ruchu. Ten zaprezentowany przez skarżącego pogląd jest nader oryginalny gdyż zapewne nikt poza nim go nie reprezentuje. Tak więc pogląd ten jest nie tylko oryginalny, ale przede wszystkim zgoła odosobniony.

Z treści art. 97 kodeksu wykroczeń wynika jednoznacznie, że ma on zastosowanie w odniesieniu do uczestników ruchu lub innych osób na drodze publicznej oraz w strefach zamieszkania i ruchu. Należy jednak zwrócić uwagę że norma ta ma także drugi człon, który skierowany jest ponadto do właścicieli lub posiadaczy pojazdu, którzy wykraczają przeciwko innym przepisom prawa o ruchu drogowym. Oznacza to, ni mniej ni więcej tylko to, że w tym fragmencie

norma ta odnosi się do przestrzeni gdzie ruch pojazdów regulowany jest prawem o ruchu drogowym i w tym zakresie odsyła do art. 1 tej kodyfikacji. Z normy tej wynika, iż prawo o ruchu drogowym dotyczy określenia zasad ruchu na drogach publicznych, w strefach zamieszkania oraz strefach ruchu, a także do ruchu odbywającego się poza tymi miejscami (art. 1 pkt 2 Prawa o ruchu drogowym). Innymi słowy, wszędzie tam gdzie odbywa się realny ruch pojazdów (np. parkingi), są one regulowane zasadami określonymi w Prawie o Ruchu Drogowym i tym samym ma do niego zastosowanie norma art. 97 kodeksu wykroczeń.

Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, a wynikający głównie z przyjętych błędnych założeń i sprowadziło je do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi, w żadnym zaś razie nie podważają one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości że obwiniony dopuścił się przypisanego mu wykroczenia. Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Także orzeczona wobec obwinionego grzywna nie może być postrzegana jako rażąco niewspółmiernie surowa, dlatego i w tej części brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.